"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard Ave. and McGregor St.,
Winnipeg, Man.
Subscription per year $4.00
Telephone: St. John 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ"
часопись для робочого люду — виходить два рази на тиждень:
В СЕРЕДУ І СУБОТУ.
Видає Стоваришенє "Українських Робітничих Вістий"
Передплата на рік ..... $4.00.
Адреса:—
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Непоміщених в ґазеті рукописий не звертаєть ся, хіба що дописуватель виразно зазначить, що бажає звороту своєї рукописи на случай її непоміщеня та залучить почтову марку на її пересилку.

ВІД ПІЛСУДСЬКОГО -- ДО ГОРТОГО.

Гостина Петлюри у Пілсудського мабуть вже цілковито скінчила ся. Вісти в старокраєвих ґазетах з перших днів мая вказували на те, що до нинішного дня Петлюра зі своєю братією повинен вже був опустити Польщу, а як і остав ще там, то не як голова тарнівської "У. Н. Р.", але як звичайний приватний чоловік, який не має навіть права говорити в імени свого "правительства". Та як воно якраз стало ся, про се нема ще точних відомостий.

Вісти про висше згадану справу були в старокраєвій пресі слідуючі. Львівський "Вперед" з 1. мая подав був, що "Поляки запропонували урядови Петлюри виїхати (з Польщі) до 29. цвітня". Знова віденський "Укр. Прапор" з 8. мая помістив про сю справу слідуючу обширну новинку:

"З добре поінформованих кругів передають нам: Відносини в петлюрівському таборі наближують ся до траґічного кінця. Невважаючи на всї заходи петлюрівських політиків і дипльоматів, Польща зі страху перед большевиками і зі страху перед антантою таки **порішила приступити до ліквідації всїх урядових і громадських установ У.Н.Р. Польський уряд дав відносно сеї справи міністрам в Тарнові речинець одного місяця. До кінця мая все має бути покінчене.** Слухи про такий крок польського уряду дійшли до військових частин У.Н.Р., розташованих по ріжних концентраційних таборах і лаґерах Польщі. В нещасних відозвав ся голос роспуки. До Петлюри вислано делеґацію з домаганем, щоби до місяця або повів частини на Україну, або як ні — виєднав для них в Польщі людське приміщенє. **Тепер вони терплять і мучать ся так, що довше витримати не вспіл. В таборах панує крайна нужда, голод і пошести. Випадки самовбійств стають щораз частїйші.** Деякі відважнїйші одиниці втікають з таборів з роспучливим наміром перебрати ся на Україну. Але ясно, що надії на корисну полагоду справи немає зовсїм. Отже тому зродила ся серед військових частин думка, в рішаючий мент на власну руку покинути табори і перебрати ся на Чехословаччину. **До підписаня рижського договору польський уряд виплачував на цїли У.Н.Р. 30 міліонів марок місячно. Тепер не хоче давати більше нї сотика.** Асиґнати, які присилають ся до польських кас, урядовцї відсилають назад з примітками, що тепер "niema pieniędzy". Мурин зробив свою службу, Мурин може йти! Ось польська девіза у відношеню до людий, **які за польські інтереси проливали свою кров.** В тій цїлій великій траґікомедії одначе — найстрашнїйше є положенє тисячок людий, котрі нинї буквально примирають з голоду і нужди. Може тепер збудить ся в них ясна думка про те, — що варта сї провідники, які їх завели в нинїшну пропасть і що загалом варта славна польська "концепція" будованя України по трупі Сх. Галичини"...

Були також вісти, що т. зв. "укр. дипльоматична місія" у Варшаві зістала вже зліквідована і там остав ся лише комітет для опікуваня ся іміґрантами-петлюрівцями в Польщі.

В донесеню з Варшави під датою 26. цвітня подаєть ся, що ся петлюрівська "укр. дипльоматична місія" переслала на руки польського міністра заграничних справ таку заяву петлюрівського "правительства":

"З огляду на змінене політичне положенє правительство У. Н. Р. примушене також зліквідувати своє офіцїяльне представництво при правительстві польської републики з днем 28. цвітня с. р., а саме: дипльоматично-торговельну місію і військову ліквідаційну комісію".

Польська "Gazeta Poranna" доносить знова, що "правительство" Петлюри вислало вже до польського правительства в Варшаві письмо з подякою за гостинність та з просьбою о опіку над Українцями (петлюрівцями), що остали в Польщі.

Всї сї вісти свідчать, що Петлюрі прийшло ся таки забрати ся з Польщі, без огляду на те, що він минувшого року повів був на Україну свої недобитки проливати кров за інтереси польської шляхти.

Щоби-ж знова знайти вдячнїйшого хлїбодавця як Пілсудський, Петлюра удав ся тепер до ката угорського пролетаріяту Гортого.

У нас вже давнїйше писало ся, що Петлюра вислав був до Гортого в Будапештї свого посла Василька, щоби заключити договір в справі спільного наступу на большевиків. Знова депеша з Берліна під датою 5. мая доносила, що Петлюра і його "правительство" вже видалені з Польщі і представник Петлюри приїхав до Будапешту, де веде переговори з угорським правительством в справі приїзду на Угорщину Петлюри і зорґанізованя Гортим і Петлюрою нового походу на Росію, зглядно на Україну. А віденський "Укр. Прапор" в однім зі своїх послїдних чисел приніс вістку, що делеґати петлюрівського "правительства" ґен. Дельвіг, "міністер" Стемпковський і "посол" Мацієвич, які виїхали до Парижа, хочуть там виєднати допомогу для перенесеня петлюрівських недобитків з Польщі на Угорщину з огляду на вимоги риського договору.

З сих вістий оказуєть ся, що Петлюра, діставши копняка від Пілсудського, задумує перейти зі своїм крамом — кільканайцятьма тисячами полонених — під опіку ката Гортого. І Гортий готовий приняти Петлюру під своє крильце за ціну тих кльканайцять тисяч нещасних жертв, що ще не погинули в польських таборах. Вони вже однаково стріляють ся та вішають ся, а котрі мають змогу втічи, то втікають. (Прим. з табору в Ланцуті втікає щодня, як зізнають очевидцї, від 15 до 20 людий). Отже тих оставших, котрі ще не повтікали і не постріляли ся та не повішали ся — Петлюра продасть ще Гортому. Для слави України все можна! Треба-ж побити ненависних большевиків... Що зробити хорому чоловікови, як з його голови не може вийти думка про гетьманську булаву, як йому вічно снить ся: "я приказую", "я постановляю", "моя держава" і т. д. Треба-ж вдоволяти свою дурну амбіцію до послїдного чоловіка, який вільно чи не вільно згодить ся ще віддавати себе на арматне мясо.

Так кінчить ся петлюрівська траґі-комедія, яка коштувала тільки страшних жертв український працюючий народ!

Від Пілсудського мандрує кровавий отаман до ката Гортого — щоби там вже на віки запечатати свою судьбу, щоби доїхати кінця оставшим ще при житю в польських таборах інтернованим "козакам".

УСПІХИ ПРОЛЄТАРСЬКОЇ ДИПЛЬОМАТІЇ.

Всеросійський Виконавчий Комітет на засїданю 20. марта ратифікував (потвердив) мирові договори, заключені совітським правительством з Турцією, Персією і з Бухарою, як також приняв до відома заключений рівнож торговельний договір з Анґлією.

Цікава річ, що сей послїдний договір, найважнїйший з вичислених договорів, не вимагає ратифікації, а зістає лише принятий до відома. Стало ся так зі згляду на анґлійську дипльоматію. Анґлійське правительство не сміє віддавати того договору під децизію (вирішене) парляменту, боячись, що представники буржуазії могли би його не потвердити. В самій річи, величезна часть тої буржуазії пінить ся на саму думку, що треба входити в угоду з ненависними революціонерами. Величезна більшість анґлійського народу є иншого погляду, але в парляменті більшість мають представники капіталу, оборонцї визиску і утиску, отже п. Лойд Джордж злякав ся. Для пролетарської Росії та нехіть анґлійської буржуазії є почесною, заключене договору корисне, а факт, що парлямент не ратифікує договору, не богато зміняє справу. Адже-ж договір є заключений так, що уможливлює торговлю, а о нїчо більше не ходить.

Економічно той договір значить богато. Дотепер через брак договору торговля могла відбудувати ся лише побічними дорогами, контрабандою, тепер же розкривають ся вигляди реґулярної торговлї. Анґлія дати може богато, особливо необхідних для Росії машин і знарядів. Чим же однак Росія буде платити? На разі золотом, лиш небавом посягне до одного зі своїх скарбів: величезних лїсових просторів на півночи, звідки дерево можна сплавлювати до Архангельська і котрі можуть дати вимінні вартости достаточні на оплачене товарів. Дерева Західній Европі брак, стане за золото.

Політично договір має значінє бодай еще більше і власне та незвичайна форма, в яку входить житє, має особливу вагу. Вона означає: буржуазне анґлійське правительство резиґнує — принайменше на разї — з плянів здушеня пролетаріяту Росії силою; признане, що пролетарська Росія є чинником, без котрого обійти ся не можна. Нехайже анґлійський парлямент пінить ся, як хоче, політичного факту се не змінить.

Анґлійське правительство ставило за услівє, що Росія не буде попирати чинно акції, спрямованої проти Анґлії і в Турції, в Персії і в Індіях. Згоджено ся на се, лише анґлійське правительство мусїло зобовязати ся на попирати акції проти Росії в тих-же краях, а також в державах, котрі повстали на території давного царату. Лише застереженя пороблені щодо Турції і Персії тратять на значіню з огляду на те, що з правительствами тих держав власне заключила Росія мир. А річ в тім, що ті мирові договори є — найболючійшим ударом для Анґлії! Бо як в однім так і в другім случаю Росія оказуєть ся щедрою супроти тих, з ким заключає мир.

Турція отримує Карс і Ерзерум, твердинї здобуті колись армією царату, що були вічною военною грозою для Турції. Персія отримує в дарі зелїзницї, телеґрафічні лінії та инші урядженя, котрі там запровадила царська Росія, кажучи за уживанє їх платити собі незмірний окуп, зістає звільненою від довгів, котрі затягнула у царського правительства. — Ось так ставить справу пролетарська Росія: дає щедрою рукою і ґарантує народам Персії і Турції мир і независимість. Тимчасом Анґлія не перестає упокорювати тих народів, грозить їм, стремить до накиненя їм свого політичного та економічного панованя. Легко отже виречи ся пролетарській Росії аґітації і чинного вмішуваня ся до перських чи турецьких спорів. Сам факт заключеня такого мира аґітує достаточно: селяни в Персії і в Турції бачуть тепер, чим є приязнь з пролетарською державою Росії, а чим з буржуазною Анґлією. Дуже хитрим є Лойд Джордж, лише на таку аґітацію жадна хитрість йому не поможе.

Инший характер має договір заключений з Бухарою. Держава та має правительство радянське. Заключено отже договір, котрий запевняє обом народам користи, виникаючі зі взаїмних економічних відносин. Заключають той договір дві держави радянські. Торговля між ними буде відбувати ся в зорґанізованих формах, т. зв. центральні економічні власти будуть заключувати угоди про доставу продуктів для виміни, без шахрайства, без визиску, руководячи ся зглядами взаїмного добра.

Сї договори, заключені пролетарською Росією з азійськими державами, становлять факт величезної історичної ваги. Вони ґарантують пролетаріятови Росії мир о скільки, що тепер значно труднїйше буде імперіялістичним державам напирати на Росію з того фронту. Треба би доперва повалити демократично-народні правительства в Турції і Персії а також радянське правительство в Бухарі, щоби створити в тих краях імперіялістичні постерунки. З другої однак сторони селяни тих азійських країв, маючи поміч і поперте пролетарської Росії, можуть успішнїйше оперти ся імперіялістичним посяганям і взяти ся за культурну працю.

Потрафила пролетарська Росія в кровавих боях оборонити ся перед ворогами. Складає вона тепер докази, що потрафить пхати на нові тори державну політику, стаючи для народів Азії провідником і оборонцем. Й. Карський.

В ІМЯ РЕВОЛЮЦІЇ.

Коли меншевики, есери, анархісти і инші партії або частини партій або групи, називаючі себе соціялістичними і революційними, своїми словами і ділами підривають довіре до совітської власти, зривають роботу фабрик, вносять незгоду, упадок настрою, колотнечу в ряди працюючих, — совітська власть буде всїма необхідними мірами роботу сих меншевиків, есерів, анархістів і їм подібних робити нешкідливою, викорінювати, подавляти. Ми се робимо і будемо робити тому, що так потрібно для нашої справи для революції.

Що таке наша революція? Наша революція є боротьба за нове житє. В тім новім житю не буде буржуазії, тричі проклятої, підлої, жадної, готової ради бариша піти на який завгодно кровавий і брудний злочин; не буде угнетеня чоловіка чоловіком; не буде нї яких війн — нї клясових, тому що не буде кляс, а буде одна сїмя працюючих, нї війн міжнародних, тому що не буде окремих держав, а буде одна комуна людства. В тім новім житю не буде неграмотних, забитих, темних людий. Буде в тисячу раз менше слабостий, тому що величезна більшість слабостий повставала від того, що девять десятих людий жили в тїснотї, брудї, нуждї, понад сили працюючи і голодуючи, — жили таким собачим житєм для того, щоби нїкчемна горстка маминих синків і панночок та дам могла лїнюхувати, товстїти і жити в розпустї. В тім новім житю миленими кроками великана підуть вперед техніка, наука і штука, всяка взагалї творчість, тому що люди зекономізують безмірну скількість сил, средств, часу, ума, душевного пориву, — зекономізують на запереканю боротьби між собою; і вся та сила енерґії піде на боротьбу з природою. "Чоловік чоловікови — вовк": в сїй підлій поговірцї, як в зеркалї, відбиваєть ся вся безконечна, прямо страшна підлість старого світа. А в новім житю чоловік чоловікови буде братом і другом, і ми будемо тодї робити не армати, броненосцї і инші орудя убійства, а будемо будувати школи, гарні просторі доми і театри.

Таким буде нове житє. Се не фантазія, се предвиджено на основі великої науки, народженої самим житєм; з тої науки Маркс викував могуче оружє робітничої боротьби. І комуністи—ученики і послїдователї Маркса — сю науку примінюють до боротьби і будівництва. Нове житє буде нечувано прегарне, нечувано радісне.

Але буржуазія чіпляєть ся за старе; тому приходить ся промощувати шлях до нового, довгою, тяжкою боротьбою, нести жертви і терпіти недостатки.

Чи варто ізза нового житя боротись, страдати, терпіти? Розумієть ся, варто. Чи треба піддержувати, відстоювати революцію, котра до того нового житя іде і стремить? Розумієть ся, треба. Чи треба усувати, нищити, змітати з дороги всї перепони, котрі сїй революції перешкаджають? Відповідь ясна: раз ми віримо, що нове житє прийде, раз ми беремо ся помагати революції, котра до того житя веде, — в такім разї, ми обовязані нищити всї перепони, всї палки, котрі вставляють ся в колеса революції. Инакше, єсли ми будемо мамляти, хитати ся, бавити ся в сентіменти, тодї наша боротьба, наша революція буде куцою, однобокою, недоношеною.

Деякий робітник часом скаже: "Чому ви, большевики, садовите в холодну меншевика? Адже-ж він не хоче зла нам, робітникам". Так питаня ставити не можна. По перше, меншевик від меншевика ріжнить ся: є серед них прямі, **свідомі підляки,** аґенти буржуазії, **тільки ховаючі ся за меншевицький прапор.** По друге, єсли навіть наш меншевик чесний, як сїмдесять сїм праведників, і дійсно хоче добра робітникам, — то що-ж з того? Нам важно не те, чого він **хоче,** але те, що він **робить.** Ось, наприклад, меншевик говорить на робітничім зібраню: "так-то і так-то совітська власть нї до чорта не годить ся". Може бути, наш меншевик від всеї душі бажає добра робітничій справі. Але його аґітація може попхнути голодних, змучених робітників на страйк; завод стане, — чи буде від сего добро для робітничої справи? Нї, робітничій справі буде від того **гірше.** Значить, меншевик **на ділї** для революції шкідливий; значить, він перешкаджає нам йти по прямій дорозї до нового прегарного житя. А раз так, то ми не тільки маємо право, але ми **зобовязані** сего меншевика усунути з дороги, зробити його не шкідливим, посадити в тюрму і т. д.

Такі люди — не соціялісти, не революціонери, хоч-би вони в душі були найкращими людьми. Вони для робітничої справи шкідливі, і ми їх переслїдуємо і будемо переслїдувати.

Се повинні зрозуміти всї працюючі. Хто сего не розуміє, той не розуміє **самого найголовнїйшого:** що для того, щоби, по перше, зломити опір буржуазії, котра не хоче допустити до нового житя; по друге, щоби робітничій власти вдержати ся в Росії до революції в Европі, — революції, котра хоч і помало, але певно приближаєть ся; по трете, щоби вилїзти з господарської руїни, — що для всего того буває часами, що треба душити в собі всякий жаль і сльози.

А головне — треба вирвати ся від всякої заплутанини в розборі і виборі своїх приятелів. **Нема меншевиків, нема есерів! Нема серединки!** Є тільки буржуазія, поміщики, склепарі — з одної сторони; робітники, селяни, чесні інтелїґенти — з другої сторони. І той хто **на ділї** (яке нам діло до його слів, до його доброї душі!) **перешкаджає нам, працюючим,** — той хоче він того чи не хоче, тим самим помагає на ділї їм, неробам, угнетателям, ворогам народа. І тому він і наш ворог.

Яке нам діло до його високих бажань?! Він своєю безумною аґітацією в сей тяжкий час підбурює і розстроює наші ряди, і ми його з тих рядів викидаємо проч. В нашій великій боротьбі він плутаєть ся під ногами: стусана йому, робітники! — будь він в души і найчеснїйший чоловік (в души, а не в ділах своїх, бо тими ділами він помагає ворогови).

Може бути, який небудь із есерів в Кронштадї, підбуривших голодних матросів на божевільний виступ, був дуже чесний чоловік, бажав добра працюючим, і думав, що його слова і діла принесуть користь народному ділу. Думав! Він думав! А що вийшло? Вийшов царський ґенерал. Вийшло велике нещастє, велика шкода для нашої боротьби за нове житє.

Хто-ж для працюючих сей есер? Приятель чи ворог?

Сей есер для працюючих — ворог.

Але такі всї есери, всї меншевики. Всї без жадного виїмку. Всї вони, одні вольно, другі невольно, помагають нашим ворогам. А хто помагає ворогам працюючих, той сам — ворог. І сего ворога працюючі і їх власть зобовязані зробити нешкідливим. Вони будуть се робити в імя революції, в імя того, щоби дорогу до нового житя зробити **як можна коротшою і гладшою.**

Хто сего не розуміє, той не розуміє, що революція є боротьбою, боротьбою трудною, часто безжалісною і жорстокою, тому що вона є шляхом до нового житя, до котрого ми йдемо і прийдемо.

Прийдемо — за що би то не було.

Прийдемо — щоби нас се не куштувало.

Г. Берґман.

„ЗНАТОКАМ" І „КРИТИКАМ".

"Укр. Гол." з 25. мая цитує пару речень з віденської "Нашої Правди" і хоче сим доказати, що редактор згаданої ґазети неправильно пише. Свою замітку кінчить "Укр. Гол." слїдуючими словами:

"Віденська "Воля" в Великоднім числї бажає "Нашій Правдї" хоч одного грамотного редактора".

Ми не маємо наміру боронити тут "Нашої Правди", хочемо лише подати до відома читачам, що кажуть инші про писанє "Укр. Голосу", та як "правильно" пишуть "видатні українські літературні сили" з петлюрівськими "міністрами" на чолї.

І так та сама "Воля", на котру покликаєть ся "У. Г.", в числї з дня 16. жовтня 1920 р., в статї Мод. Левицького п. н. "Паки й паки (про нашу літературну мову)", написала про писанє "Укр. Голосу" дослівно слїдуюче:

"Иноді в галицьких та **американських** ґазетах **(особливо в "Українському Голосї")** трапляють ся такі твори, що **єдине** про них можна сказати: **їх треба перекласти на вкраїнську мову".**

Ну, письмаки з "Укр. Голосу", як вам подобаєть ся така пігулка з рук улюбленої вами віденської "Волї"? Бачите, яка непоплатна річ бавити ся в критиків чийого писаня!

При сїй нагоді ми покажемо також, як "правильно" по українськи пишуть не якісь там пролетарі-большевики, що видають у Відни "Нашу Правду", але люди, що були міністрами "У. Н. Р.", себто люди, від яких можна вимагати, щоби вони бодай правильно по українськи писали.

З початком мая почала виходити у Варшаві нова петлюрівська ґазета п. н. "Українська Трибуна". Ся польонофільська ґазета, як стоїть написано коло її наголовку, "виходить **під провідним керовництвом Олександра Салїковського, при участї видатних українських літературних сил".**

Отсей Ол. Салїковський і був власне міністром "У. Н. Р." Отже під провідним керовництвом або редакцією п. міністра "У. Н. Р." і при участи видатних українських літературних сил видаєть ся варшавська "Укр. Трибуна". І що ми в тій Трибунї читаємо? Ось послухайте.

Перед нами 3. число "Укр. Трибуни" з дня 7. мая с. р. На першій сторонї, в першій, редакційній статї п. н. "Боротьба за Горішний Шлеск", маємо такі цвітки:

Зараз в самім наголовку стоїть: "Горішний", а дальше уживаєть ся "Горішнього", а не "Горішного", отже правильно повинно би було бути: "Горішній". Також слово "Шлеск" нїгде не уживаєть ся в укр. літературі. Переважно пишуть "Шлеск", дехто пише "Шлезк", а ще инші пишуть "Сілезія", однак нїхто не писав дотепер "Шлеск".

Дальше находимо в сїй першій, редакційній статї такі перші слова:

"Антантським миротворцам мабуть і не снилось, що справа Горішнього Шлеска, **предрішена** Версальським мировим трактатом, доведе до збройного конфлїкту між нїмцями і поляками"...

А дальше:

"Плебісцит не виявляє собою **свободної,** нїчим не примушеної волї населеня".

"І тому плебісцит не завжди оправдує **надій,** що на нього покладають ся".

"Справедливим, на нашу думку, булоб **корегувати** вирішенє приналежности до якоїсь країни"...

А дальше в инших статях читаємо:

..."обєднує в сей момент 24 міліона членів"...

..."який грає лише **підсобну** ролю"...

"Російска **еміґраціонна** преса зо дня в день проводить міжпартійну сварку"...

"совсїм не від морального **недугуваня"...**

"В **підпіллї** вона студіювала...

"Застереженя, що санкції будуть в силї до того часу, **до поки** Нїмцї не виповнять всї прийняті на себе **обовязки".**

"Льойд-Джордж, дякуючи Бріяна, в своїй промові переконання, що союзні державі вже наближують ся до мети"...

"Паралельно з данними ґарантіями зразу повести підготовчу працю в **уразливому нерві** ворога, рахуючись з його слабими місцями"...

"Вони **лойяльні** до польської влади, **неперечучи** виконують її вимоги".

Поодинокі слова в сїм числї "Укр. Тр." находимо такі:

европейський (в иншім місци: европейський), **режим,** нїбі (нїби), **лева** (льва), **говорит,** **економичний,** не **здаєть** ся (не **видаєть** ся), **соціялизм,** соціялисти, (в иншім місци: соціалїзм і соціялїзм), **потопала,** потопає (потапала, потапає), **гішпанського,** **делегованого,** **пролетаріят,** **конгресу** і **конґреса,** позиція і позіція, пасівний, політично- **гандльова** комбінація, траґичний, капитал і капіталїстичний, **ґазета** і **ґазета,** елементарний, плебісцит і плебісцит, Людвигом, **відшкодування,** **одшкодованя** і **відшкодованя,** демісія, канцлер, комисія і комісія, найвисщої, нїмець і Нїмець, четверг, делеґація і делеґація, политичних і політичного, Брусилов, тривалий **покій** (тревалий мир), техничних, поход, сторожкість, населенню, тубольне, логичність, штудіюваня (студіюваня), гнїтюче (гнїтуче), коренним, под (під), **багато** (богато) і много много инших.

Куди-б не говорити, але як на ґазету, котра видаєть ся під редакцією бувшого міністра "У. Н. Р." і "при участи видатних українських літературних сил", то се таки за богато. І то витягнені декотрі реченя і слова лише з **одного** числа!

В.

Робітники! При кождій нагоді помагайте своїй ґазеті "Укр. Роб. Вістям!"